

по между крушумитѣ на стражата и да уловѣ широкия кръгъ, та и само тоя шансъ ми остана за спасение, между двата огъня... Кога дойдохъ на трийсетина раскрача отъ Велчовия дуваръ. дѣто стражата вардѣше пусия, при единъ старъ стоборъ, едни вратня се поотвори... Азъ чухъ скърцанъето, и се спрѣхъ... Погледнхъ прѣдъ себѣ си: тогава познахъ, че се намирамъ прѣдъ вранята на Милка Тудуричкина. На прага стоеше самата дѣвойка. Азъ приближихъ и ѝ казахъ:

— Милке, гони ме потеря, можешъ ли ме укри?

— Влѣзте, господинъ докторе, отговори тя, и азъ влѣзохъ. Една минута слѣдъ това потерята тиришката минъ край вратнята и отиде нататкъ.

— И тя те спаси? извика Огняновъ.

— Да, Бойчо, Милка, една блудница!..... Провидѣнието тоя пхтъ прие образа на Милка Тудуричкина, на пропаднхлата, на отхвърлената, на позорната Милка Тудуричкина.... Бѣдната! та тя и нѣма за какво да се бои, какво да губи, какво да жали....

— Сѣ едно, високъ героизъмъ у тая блудница, срѣдъ толкова благоразумни безсърдечия, срѣдъ толкова честни низости! забѣлѣжи Огняновъ. Боже, Боже, дѣка само доблеста е могла да намѣри убѣжище!

— Сега трѣбва да ме дирижтъ пакъ подъ листо въ Бѣла-Черкова... нека ме хванжтъ!

— Ти сега съ какво намѣрение си, докторе? За на кждѣ?

— За Влашко, разбира се.

— Да, и азъ за тамъ бѣхъ трѣгнѣлъ, но знамето ме накара да слѣзж отъ планината.

— Както и мене — да отивамъ къмъ неж... Но ти съ тая дрѣха?... па нѣмашъ и шапка?

— Затова и бѣхъ пратилъ Марийка до тебе съ писмо, за да ми донесешъ каквото трѣбва. Чудно, кждѣ се още бави....